

[Estrup]

videre arbejde med styrelsesloven, og overskrifterne på dem er »Fleksibilitet« og »Decentralitet«, fleksibilitet i den forstand, at man bør erkende, som det også er sket i lovforslagets § 35, at institutionerne er meget forskellige, og at man derfor også må give rammer, der er så vide, at institutionerne kan trives inden for dem. Dette betyder bl.a., at man kunne løse problemerne om institutråd og centralstudienævn ved at skabe større valgfrihed for institutionerne.

Men dernæst også decentralitet i og med, at man bør sikre, at beslutningerne træffes dér, hvor fagkyndighed og sagkyndighed er til stede. Derfor er det ingen løsning at flytte kompetencen fra studienævnene op til organer, hvor der sidder personer, som ikke har den nødvendige føling med faget, og det er ingen løsning at oprette forskningsnævn på så centralt plan, at man ikke får taget beslutninger om forskningen dér, hvor fagkyndigheden er til stede.

Jeg synes, ministeren skulle overveje de to sider af styrelsesloven. Det er i hvert fald det, vi finder er væsentligt, hvis man skal forbedre en styrelseslov.

Men sammenfattende må jeg sige, at det radikale venstre ikke finder, at det foreliggende lovforslag er noget godt forslag eller noget tilstrækkeligt forslag for det videre arbejde.

Bente Juncker (CD):

Den nuværende styrelseslov fra 1973 og dens ophav 3 år tidligere kan ses som konkrete eksempler på udformning af de tanker, der fulgte af det såkaldte ungdomsoprør.

Princippet bag lovene bygger på grupprepræsentation fremfor funktionelle interesser som forsknings- og uddannelsesinteresser.

I Wandeludvalgets betænkning i kapitlet om almene overvejelser siges det:

»Dog er det svært at tænke sig andre end forskere som forskningsrepræsentanter. Denne repræsentationsform har hidtil ikke været lagt til grund i den danske ordning, men det udelukker naturligvis ikke, at også dette repræsentationsprincip overvejes.«

Centrum-demokraterne har senest i 1980 selv fremsat beslutningsforslag vedrørende styrelse af højere uddannelsesinstitutioner, byggende på det, vi har kaldt et ligemandsprincip, og den holdning, der ligger til grund

for CDs ønsker om ændring af styrelsen af højere uddannelsesinstitutioner, svarer udmærket til det, der stiles mod fra Wandelsudvalgets side.

Undervisningsministeren – altså dengang hr. Bertel Haarder – kunne også dengang sige ja til intentionerne i vort forslag, og jeg vil i dag gerne takke undervisningsministeren for det mod, han udviser ved fremsættelsen af det forslag, der nu ligger til forhandling.

Fra mange sider har der allerede lydt stærkt kritiske røster, men regeringen må af og til vove at tone rent flag og så naturligvis tage imod de hug, der kommer fra dem, der står for en anden holdning. Det mener CD er en rigtig måde at gå frem på, for det skal være muligt for folk, der interesserer sig for det, der foregår her i folketinget, at se nogle klare formuleringer af, hvad regeringens holdning er, og hvad den gerne vil. De nødvendige kompromiser må vi så leve med. Det følger af den sammensætning, som tinget har.

Med den baggrund, styrelsesloven har, kan vi vist roligt tale om holdninger, selv om det samtidig i høj grad drejer sig om noget praktisk, nemlig hvordan man opnår en styrelsesform, der bedst muligt varetager saglige og faglige spørgsmål.

I CD er vi vant til at sige tingene ligeud, og det vil jeg gøre ved at fremhæve, at de beslutninger, de styrende organer skal træffe, ikke er politiske. Det er faglige, saglige afgørelser, der skal træffes af ledere, der er tildelt præciseret ansvar. Vi har hertilands en tradition for selvstyre ved de højere uddannelsesinstitutioner, og det er ikke hensigten at ændre dette forhold. Fra kritikerside føres det frem som argument imod ændringer i den retning, Wandeludvalget foreslår, at selvstyret anfægtes. I en rektortale ved en årsfest på en af de højere uddannelsesinstitutioner blev det postuleret, at udviklingen undergår stigende central styring, især på økonomisiden, gennem direktoratets ændrede budgettering og etablering af puljer til omstillinger. Det betragtes som manglende tillid til institutioners egen vilje og evne til at gennemføre omstillinger. Ja men det, der har været efterlyst, er netop, at institutionerne selv skulle tage skyklapperne af og se samfundets udvikling og dets behov i øjnene inden for nogle økonomiske rammer. Ingen kan vel være så naiv